

Antal Gáborné, Magdi

1931 – 2008

Mindenre kiterjedő figyelme és nagy-nagy szeretete szebbé tette a körülötte levők életét.

Magdival már az 50-es években találkoztam. Szécsényben voltam káplán, amikor egy szép napon három új fiatal kezdő tanárnő érkezett az iskolába. Köztük volt Magdi. Feltűnt, hogy mindenre fittyet hányva buzgón járt templomba, ami bizony a Rákosi-időkben egy pedagógus részéről kuriózumnak minősült. Nagyon bántotta, hogy vőlegényét, aki vele együtt került oda, nem érdekli a vallás. Szerette volna „megtéríteni”, és e célra nagy naivul azt a nem éppen célravezető módszert választotta, hogy magával hozta őt egy nagycsütörtöki virrasztásra. Különösebb kapcsolat akkor nem alakult ki köztünk. Én nemsokára elkerültem Szécsényből, úgyhogy további sorsáról nem is tudtam.

Évtizedekkel később, amikor már nógrádmegyeri plébános voltam, fejembe vettem, hogy saját kezűleg fogom beszerelni a plébániára a központi fűtést. Egy nyári napon, az udvaron nyakig olajosan éppen a fűtőcsövek végére metszettem a menetet, amikor beállított két hölgy: az egyik Magdi volt, aki ekkor már Salgótarjában tanított, és hozta magával Dénes Klárit, akivel gyerekkori barátok voltak. Kiderült, hogy ők – Délkelet-Magyarországi származásúak lévén (Magdi Gyulán született) – Sófalvi Marci bácsi neveltjei, aki megismertette őket Gyurkával, és mivel Gyurka tudta, hogy Nógrádmegyer közel van Salgótarjánhoz, hozzám irányította őket, aki akkor már a közösségéhez tartoztam. Megtudtam, hogy Magdi házassága nem sikerült: férje mindenáron gyereket szeretett volna, s meddősége miatt hagyta ott őt. Magdi megtartotta az asszonynevét, de egyedül maradt. Férje „megnősült”, és így az a sajátos szituáció állt elő, hogy a salgótarjáni gimnáziumban két Antal Gáborné nevű tanár tanított.

Magdi matematika-fizika szakos volt. Élt-halt a szakmájáért, sok magántanítványa is volt, akik közül nem egyet ingyen korrepetált. Újraismerkedésünk után bevettük őt a „Vegyes” csoportba, ahol haláláig aktívan, szívvel-lélekkel dolgozott. Lelki gyakorlatokon nem lehetett őt a fölkelésben megelőzni. Mindig kora hajnalban elsőként kelt fel, úgyhogy a „hivatalos” háziasszonynak már soha sem volt gondja a reggelivel. Persze napközben is mindig ott volt, ahol segíteni lehetett.

Nekem személy szerint is sokszor volt segítségemre: a ministránskirándulásokon besegített a Trabantjával, és a táborvezetésben is. Ezt akkor is folytatta, amikor Nagyorosziba kerültem. Amikor elkerültem Nógrádmegyerből, az ottani csoportjaimat neki adtam át, és ő haláláig vezette azokat. Élete utolsó éveiben nyugdíjasként az ún. „acélgyári templomban” (a ferencesek egykori salgótarjáni templomában) látta el minden ellenszolgáltatás nélkül a sekrestyési teendőket. Több súlyos beteg rokona volt szerte az országban (egyikük Svájcban), akikhez időnként hosszabb időre elutazott, hogy segítségükre legyen. Ilyenkor mindig gondoskodott helyettesről a sekrestyébe.

Hat évvel ezelőtt ő lett váratlanul beteg. Nagyon gyorsan elvitte őt a rák. 2008. június 16-án halt meg. Nagyon sokat veszítettünk vele mi, akik még itt maradtunk, és nagyon sokat nyertek vele azok, akik közé került.

Tarnai Imre

Antal Gáborné Magdi 1931. március 6-án született. A Szegedi Tudományegyetem Természettudományi Karán matematika-fizika szakos középiskolai tanári diplomát szerzett.

A salgótarjáni Bolyai János Gimnázium tanáraként ment nyugdíjba.

Temetésén a búcsúztatót *Herold László*, a gimnázium és Magdi néni volt igazgatója mondta.

Részlet a búcsúbeszédéből:

.....az ágyánál ült, fogta a kezét, nézett rá, Ő meg átélte a legszemélyesebbet: a földi út befejezettségének némaságát, hogy hazamenjen oda, ahol már tudják, hogy menni fog. Várják.

*Milyen felemás érzések közt élünk,
milyen sokféle vonzások között,
pedig zuhanunk, mint a kő
egyenesen és egyértelműen.*

*Hányféle szégyen és képzelt dicsőség
hálójában evickélünk, pedig
napra kellene teregetnünk
mindazt, mi rejteni való.*

*Milyen
megkésve értjük meg, hogy a
szemek homálya pontosabb lehet
a lámpafénynél, és milyen
későn látjuk meg a világ
örökös térdre roskadását.*

(Pilinszky J.)

....

És jó volt vele lenni, mert tiszta, nemes, gazdag hitű emberrel mindig jó együtt lenni.

Magányosan élön és mindenkiért élön Tér és Idő keresztjére szögezetten bizakodó, tiszta lélekkel, de szenvedést megélni tudón viselte az esztendőket várt perceit és elviselt óráit, vitatkozó áhítatát s a rá figyelő s neki szóló kérdő mondatokat.

Évtizedeken át sokasodtak könyvespolcain a betűsorok – valószínűleg – milliói. Kereste és folyton kereste a megoldandókat a matézisben, a természet világának törvényeiben, a teológia megismerhetőségében és misztériumában.

Keresett, kutatott, mély emberi alázattal örökké mérve lelke és szelleme önmagának és mindenki másnak rendelt kimondandó teljes gazdagságát.

S ahogy peregtek a 365 napok, kristályosodott a kép, fényesedett a felismerés, s fogalmazódott meg benne a földi értékek nagyon kicsi volta. Ami éveken, évtizedeken át az ő lelki, szellemi gazdagodásának fő forrása volt, a könyv, egyre inkább önmaga kiírásának lett eszköze. Szerető szívvel ajándékozta kincsei szép részét tanártársainak, tanítványainak, barátainak lelke részeként az ő könyvespolcaikra.

Amikor hangosan kimondhatatlan volt a Szó, a kertek aprón zöldellő, rügyező Bokorjaiban talált megosztódási lehetőséget fiatalok és a világot éretten látó, de soha meg nem fáradó idősebb társak közt, oly sokszor bölcs tudós tiszta csengésű, gondolatainak vezérletével.

Ezt a világot haláláig őrizte szívében.

S közben osztotta magából a szeretetet. Segítette a test szegényeit, a lélekben gazdagodni akarókat, a kicsiket, a növekedőket, a vele kortársakat. Odaadón, teljességgel: kenyérrel, étellel, meleg ruhával és meleg szóval, önmagát adva mindig gazdagodón.

Képes volt a teljes emberi szeretetet megélni a filozófia, az elmélkedés, az érzelem s az anyag valóságában egyaránt.

Jób szenvedő halálvágya előtt értetlenkedően állt. Az évtizedeibe zárt világában ő mindig élni akart. Különös volt ez az akarás: heves keménységgel szuggerálta magának az erőt az egyre mélyebbre húzó elfáradásai között is. Merthogy élni akart, mert az addig az, amíg adni lehet belőle másnak: mert így fehérebb minden tett, ezt hordozta magában minden táalentum, minden elszámolnivaló.

S ahogy közeledett a teljes csönd, alakultak ki élesen a betűformák: elmegyek, hazamegyek, hogy számot adjak.

És így maradt nekünk az utolsó, földhöz ragadt, de Égre reménykedő elköszönés.

A világ általad is gazdagabb volt, s most űr marad utánad. Te - azt hiszem – egyenes labirintusban hasítod a Végtelent. Az Ég felé. Felkészülten.

.... És mi.... nézünk, nézünk utánad.....!